

Opoffering van het individu voor de gemeenschap? — Ik durf dit niet plaatsen onder »Varia uit Delia» omdat het in geen enkel opzicht »Delisch» is, ja zelfs anti-Delisch! Aan den anderen kant vond ik het geval wel merkwaardig genoeg, om er een plaatsje in »D. L. N. voor te vragen.

Men moet hier in Indië, kasten, buffets, etc. die men tegen mieren vrijwaren wil, zoo plaatsen, dat ze door water van den grond gescheiden zijn. Daartoe gebruikt men meestal een tamelijk groote kom, die dan met water gevuld wordt en daarin plaatst men een klein kommetje, waarin dan weer de poot van het meubelstuk rust.

Zoo hadden ook wij een kleine tafel pogen te beveiligen tegen de lastige, slimme indringers. Toen echter van dat tafeltje eenig vleesch gehaald werd, bleek het, dat dit stukje krioelde van kleine mieren (semoet api = vuurmier, worden ze door de Inlanders genoemd, omdat de beetwond zoo gloeit).

Een onderzoek wees uit, dat de 4 kommen nog alle met water gevuld waren en het tafeltje ook op geen andere manier met den grond of de muur in aanraking was.

Den weg die de mieren namen, volgende, kwam ik tot mijne verbazing uit in 't water van een der kommen. Hier hadden de diertjes een brug gebouwd of liever gevormd, door zich te laten verdrinken.

Ik kom tot de conclusie, dat men hier met een wel overlegd plan te doen heeft gehad. Dat een mier verdrinkt terwijl ze poogt den overwal waar het lekkere hapje zich bevindt te bereiken, is geen bijzonderheid. Maar wel wijst een en ander op overleg, indien de doode lichamen netjes op een rij gevonden worden, een brug vormende tusschen het uiteinde van den tafelpoot en den rand van de kom. Heeft iemand wel meer van dergelijke individueele opofferingen in de mierenmaatschappij gehoord?

En nu neem ik voor eenigen tijd afscheid. Ik ga naar andere streken en zal ook uit de Nieuwe Wereld wel een en ander te melden hebben.

Medan, Louwmaand '14

H. A. KUYPER.

Er zijn al eens meer waarnemingen gedaan, die deden vermoeden, dat mieren zoo iets als een bruggetje maakten van lijken. Bij zorgvuldig naprobeeren bleek het echter, dat er geen spoor van opzet of overleg te constateeren viel. Als er zooveel verdronken zijn, dat de put gedempt is, gaat de rest erover.

H.

De Kieuwpoo en zijn er weer. — Van morgen bracht een mijner leerlingen een drietal exemplaren mede van »Branchipus Grubii». Bij nader onderzoek bleek me, dat deze in zeer groot aantal voorkomen in een gewone sloot. Deze sloot is zeer langen tijd droog geweest, door den eigenaar geheel gereinigd, terwijl er dagelijks eenige kippen voedsel zochten. Zoodra nu echter weer water in de sloot kwam, waren die diertjes er ook. Tot heden vond ik enkel nog slechts vrouwelijke exemplaren. Ik heb goede hoop, ook nog wel de »Apus productus» te vinden, die ik voor eenige jaren in diezelfde sloot ontdekte.

Nuland.

F. J. VAN PINXTEREN.

Azolla. — Naar aanleiding van het lezenswaardig opstel over de Azolla in D. L. N. van 1 Dec. 1913 kan ik het volgende mededeelen:

Ruim 12 jaar geleden nam ik eenige plantjes mee naar Amsterdam (vindplaats Kromme Rijn bij fort Vossegat) en gaf ze aan een natuurvriend, die ze als Azolla herkende (hij kende ze alleen uit den Hortus). Sedert een jaar of vijf de provincie Utrecht en gedeelte Zuid-Holland bereizende, zag ik dit plantje bijzonder sterk vermenigvuldigd en geheele terreinen in beslag nemend. Dit jaar zag ik tusschen Lekmond en Meerkerk (dus bezuiden Lek) dit plantje in menigte. Een boerenjongen was bezig geweest zijn schuit er mee te vullen en de plantjes uit te strooien op het land. Ik meende, dat de vergane plantjes stikstofhoudend waren en vroeg hem of 't goede mest was. Hij meende ook, dat de stikstofwaarde groot was. Zou 't niet van belang zijn onderzoek te doen naar de stikstofwaarde van de Azolla? Mocht dit bevestigend zijn, dan zullen de slooten gemakkelijk kunnen geëxploiteerd worden en de plaag eenigszins worden bestreden. Van andere buitenmensen vernam ik ook, dat die plantjes gaarne door varkens worden geconsumeerd. 't Volgend jaar wil ik meer letten op de verschillen van beide soorten en 't een en ander over vindplaatsen mededeelen.

Utrecht.

W. L. JENS JR.

In den nazomer van 1907 zag ik Azolla vrij veel op het Eiland van Dordrecht, tusschen Dordrecht en Dubbeldam. Voor zoover ik me herinneren kan, was het alleen A. caroliniana.

Deventer.

H. R. HOOGENRAAD.

GEVRAAGD:

Zijderups-eieren. Adres: K. C. Schalkers, Marnixkade 29 II, Amsterdam.